

Silkeborgegnen — og vel ogsaa andre Steder — ikke saa faa Isfugle.

Foruden Silkeborgegnen angives Isfluglen at være ret hyppig i Lunderskovegnen, hvor der hver Vinter ses adskillige ved de mange Ferskvandskulturer. Iøvrigt angives Fuglen at være set i de senere Aar mange andre Steder i Østjylland f. Eks. ved Fussingø Sø, Vraa Mølle ved Hadsund, Lindensborg Aa og m. fl. Steder.

Den 30. September 1931 opholdt en Isfugl sig ved »Stadion-Mosen« i Marselisborg Skov kun 5 Minutters Gang fra Aarhus. Stedet ligger langt fra Steder, hvor Isfluglen kan tænkes at yngle.

Vandstæren, *Cinclus cinclus*, der om Vinteren søger samme Steder som Isfluglen, er langt mere sjælden at se. Paa alle mine Ture efter Isfugle har jeg kun set Vandstæren en Gang, 9. Februar 1930 i Gjern Møllebæk.

ANMELDELSER

AXEL HOLM: Fra Ege Tved til Egtved. V. Schæffer, Kolding 1931. — Bogen er skrevet af en Naturven, og selv om Undertitlen hedder »Med Bøsse og Medestang«, mærker man dog helt igennem, at disse Redskaber ikke afleder Forfatterens Opmærksomhed fra alt, hvad der foregaar i Naturen. Det er en interesseret og kultiveret Mands Beskrivelse af en Egn, hvor han saa længe har levet og færdedes, og at Fuglene har hans særlige Kærlighed og Interesse, lægger han ikke Skjul paa; de indtager ogsaa en Hovedpart af Bogen, der iøvrigt er prydet med Fotografier og med Forfatterens egne fordringsløse Tegninger.

O. HELMS.

CASEY A. WOOD: An Introduction to the literature of vertebrate Zoology. Oxford University Press, London; Humphrey Milford 1931. — Det omfangsrige og smukt udstyrede Værk (343 Sider) i Kvartformat, er i Hovedsagen et Katalog over alle de Bøger og Særtryk vedrørende Hvirveldyr, der findes i Bibliotekerne ved Mc. Gill Universitetet i Montreal; blader man Bogen igennem, faar man Indtrykket af, at man ikke vilde savne ornithologisk Litteratur, hvis man sad i denne By.

Ornithologien udgør den langt overvejende Del af Katalogets Indhold, men det er ikke blot Titlerne paa Arbejderne, man faar her; der findes i Hundredevis af Noter, der gør nærmere Rede for Indhold af de enkelte Værker. Ogsaa den nordiske Litteratur er smukt repræsenteret; af større illustrerede danske Værker findes Walters,

Kjærbøllings og Schiølers, ligesom ogsaa Dansk ornithologisk For- enings Tidsskrift udgør en Del af de overordentlig talrige Tidsskrifts- rækker, Bibliotekerne rummer.

Men Bogen giver endda mere, thi paa de første 74 Sider findes en fuldstændig Litteraturhistorie, behandelende Forfatterne af Værker om Hvirveldyr og deres Arbejder fra de tidligste Tider op til Nu- tiden.

Enhver, der giver sig af med mere vidtgaende ornithologiske Studier og jævnlig har Brug for at vide noget om et eller andet Arbejde indenfor dette Fag, vil have overordentlig Nytte af at be- sidde dette Værk, der er i Stand til at give en Mængde Oplysninger, som ellers ikke er lette at faa.

O. HELMS.

BENGT BERG: *Vildgaasens Kærlighedshistorie*. Oversat af KAI HOFFMANN. Jespersen og Pios Forlag, København 1931. — »Die Liebesgeschichte einer Wilgans« foreligger nu paa Dansk. — Omend de fotografiske Objekter ikke kan siges at staa paa Højde med ad- skillige, Forf. tidligere har søgt, som Havørne, Traner, Pomeransfugl, Rovterne, Træskonæb o. s. v., og en Del Tekst og Billeder af vilde Graagæs er publiceret før i »Sällsynta fåglar II, Vildgäss och skrän- tärnor«, indeholder Bogen dog adskilligt godt; i Teksten findes mange udmærkede Iagttagelser, og blandt de senere Fotografier maa især fremhæves dem af flyvende Gæs, men andre har jo været temmelig lette at fremskaffe, da det drejer sig om tamme Vildgæs af forskellig Art, og paa Billederne ser man ofte Forf. og hans nydelige, dansk- fødte Frue sammen med deres Gæslingeflok. Men er der nogen Grund til at forlange, at Bengt Berg altid skal hænge i en Snor eller færdes paa tynd Is og i ufremkommelige Moser? Bogen giver sig ikke ud for andet end det, den er, nemlig en Beskrivelse af Forfatterens vel- lykkede Forsøg paa at fremskaffe en Bestand af Graagæs omkring sit Hjem og en udførlig Behandling af en Mesalliance mellem en fritflyvende, tam Graagaas ♀ og en stækket ♂ af Kanadagaasen, *Branta canadensis*. De to Fugle havde parret sig uden Menneskets Indblanding og til Trods for, at der var Graagaser nok, og oftest — men ikke altid — har den omtalte Gaas overvintret i Sverige sam- men med sin Mage, mens dens Artsfæller trak bort. Forbindelsen resulterede hver Sommer i et Antal Bastarder, der som Dununger var uskelnelige fra ægte Graagæslinger, men efter Fjersætningen var de unge Gæs tydeligt intermediære. Naar Graagaasen foretog Ud- flugter med eller uden Unger, fulgtes den næsten altid med en be- stemt Graagase, der ogsaa villigt paatog sig Hvervet som Plejefader for Gæslingerne, som imidlertid stedse var faldet efter Kanadagasen. Graagasen faldt rimeligvis som Offer for en Havørn, der gjorde Jagt paa Familien, og man forstaar levende Forfatterens blandede Følelser, da han som passiv Tilskuer til den vilde Jagt uvilkaarligt maatte tænke paa »de sista örnarna«, der jo passende kunde have valgt et andet Bytte end en af hans kæreste Fugle; iøvrigt undslap Gasen i første Omgang, men en Dag var den forsvundet for aldrig

mere at vende tilbage. — Omkring Forfatterens Hjem ved Kalmar findes nu en ikke helt lille Bestand af Graagæs, der trækker bort om Efteraaret, men kommer tilbage om Foraaret og yngler frit paa Lokaliteten. Bastarderne forsvinder ogsaa om Vinteren, men kommer igen, og 1930 havde en Bastardgase parret sig med en Graagaas. Ungerne blev ikke jagttaget under Opvæksten, da Forældrene havde valgt et noget afsides Sted til Yngleplads, men hen paa Sommeren kom hele Familien pludselig flyvende, og Ungfuglene, som altsaa var (Kanadagaas $\times$ Graagaas) $\times$ Graagaas, kunde da gennem Kikkert ikke skelnes fra renblodede unge Graagæs. Det forsøgte ogsaa at lade Graagaaseæg udruge af halvilde Tamgæs, men Procenttallet af disse Gæslinger, der kom tilbage, var ringe; bedre Resultater opnaaedes med Fugle, der under Opvæksten blev passet af Mennesker. Foruden de mange fortræffelige Fotografier af Graagæs, Kanadagæs og Bastarder mellem de to Arter findes endelig et Billede af nogle Indiske Gæs, *Anser indicus*; (der staar dog »De smukke Vildgæs fra Sibirien« under Billedet).

Da Købere til en Bog som den foreliggende jo væsentligst maa søges blandt Jægere og Ornithologer, vilde det være ønskeligt, om Fuglene blev benævnt med nogenlunde velkendte, danske Navne, men dette undlader Oversættere desværre ofte. »Lattermaage« er direkte oversat fra Tysk (og Svensk); Betegnelsen kan (omend daarligt) benyttes paa Dansk, hvor Fuglen dog ellers hedder Hættemaage. »Fjeldpiber« er ligeledes direkte Oversættelse af fjällpipare, hvis danske Navn er Pomeransfugl. »Gulspink« er et lidet kendt Navn paa Gul Vipstjert, og »Hamborger Silberlack« kalder danske Fjerkræavlere for Sølvpletlet (sjældnere Sølvlakket) Hamborger. B. L.

JOHS. THERKELSEN: Dyr i Kamp. Jespersens og Pios Forlag, København 1931. — En Række livligt og spændende skrevne Smaafortællinger om vore Medskabningers Kampe for Tilværelsen, men Forf. besidder langt fra den nødvendige Sagkundskab, og hans Beretninger er ofte vildledende for den læge Læser. Ref. skal blot nævne et Par Eksempler: Nogle faa Sider inde i Bogen læser man: »Skønt den (en Sneugle) ellers ikke holdt af at vove sig ud i Dagslyset«, og »Huh, uh, Huh, lyder dens Skrig«; det fremgaar jo tydeligt heraf, at Forf. intet kender til Sneuglens Biologi, til dens Stemme og til dens Ynglepladser, hvor Sommeren eller det meste af den er een lang Dag. — Hvis en Høg slaar ned efter en Flok Høns vil disse snarere flygte over Hals og Hoved end blive staaende — paa Afstand ganske vist — og forskræmte betragte Høgens Kamp med den selvfølgelig ovenud modige Hane.

Endelig synes Ref. at kunne genkende flere af Motiverne fra 2 bekendte Forfattere, en dansk og en amerikansk. Som sagt, de i Bogen givne Fremstillinger kan være morsomme at læse, men de er alt for spækkede med positive Fejl, ligesom det meste jo er og bliver Fantasi. B. L.

CHERRY KEARTON: Pingvinøen. Oversættelse af ERIK POULSEN. Jespersen og Pios Forlag, København 1931. — Bogen indeholder glimrende Fotografier af Brillepingviner, *Spheniscus demersus*¹, og livlige Skildringer af disses Liv paa den Nordvest for Capetown beliggende Yngleplads, Dassen Island², som efter Forfatterens Skøn huser ca. 5 Millioner Pingviner i Yngletiden, men et større eller mindre Antal kan dog træffes Aaret om. Paa den ca. 6 km² store Ø findes 6 nogenlunde adskilte Kolonier, hvis Indbyggere er meget selskabelige Dyr. Fra Havet til Rederne fører tiltrampede Gangstier, som Fuglene nødtigt forlader; hvis Forf. anbragte sig paa Stien, ventede hele Processionen roligt, til han atter havde flyttet sig. Pingvinerne griber ofte for sig med Næbbet, naar de færdes i uvejsomt Klippeterræn. Som bekendt er de fænomenele Svømmere og Dykkere, men Forfatterens Meddelelse om, at de Smaasten, som opsamles og sluges, udgør en Ballast, bør dog tages med Forbehold. Stemmen kunde minde om Æselskryden, og ofte generedes Iagttagerens Nattesøvn af øresønderrivende Koncerter. Fuglene var nysgerrige og lidet sky, og en Gang havde et Pingvinpar sat Bo i en Udgravning, Forf. ønskede at fotografere fra. Parringsceremonierne og Redens Indretning beskrives. Reden anlægges enten i et naturligt Skjul under en Klippeblok eller lignende eller i et af Fuglene selv gravet Hul i Jorden; Underlaget er hyppigst Pinde og andre Plantedele, sjældnere Sten, undertiden ingen Ting. Begge Forældre skiftes til at rugge de (oftest) to Æg i 4 Uger. Ungerne, (som i Bogen hyppigst kaldes »Kyllinger«, paa Dansk en mindre heldig Betegnelse), bliver i Reden en god Maanedes Tid: de føres senere i Havet, hvor Forældrenes Opmærksomhed er paakrævet endnu nogle Uger. Naar Fældetiden nærmer sig, er Pingvinerne normalt meget fede, da de under Fjerskiftet er ude af Stand til at dykke og saaledes maa faste, til Perioden er overstaaet. Indtræffer denne, før Ungerne er selvstændige, dør disse uhjælpelig af Sult.

Foruden Brillepingvinerne affbildes en Del andre Fugle; den Helige Ibis, *Threskiornis aethiopicus*, og en stor, sorttrygget Maageart, *Larus dominicanus*, røver mange Æg og Unger; [muligvis er den sidstnævnte den værste]. Kapskarven, *Phalacrocorax capensis*, er almindelig som ynglende paa visse Aarsluder; en Storskarv, *Phalacrocorax carbo lucidus*, ses noget sjældnere; [et godt Skelnemerke overfor de europæiske Racer, *Ph. c. carbo* og *sinensis* (= *subcormoranus*) er den hvide Farve paa Forhals og Bryst]. Kapsulen *Sula bassana*

¹ De i Referatet benyttede danske og videnskabelige Fuglenavne er tilføjede af Ref. — Den omtalte Pingvinart kaldes i den foreliggende Bog for Sortfodet Pingvin (benyttet af W. Dreyer i »Vor Klodes Dyr«) og Jackass Pingvin (det engelske Navn; Jackass = Hanæsel). Brillepingvin er imidlertid den almindeligst anvendte danske Betegnelse. Den Art, der paa Dansk kaldes Æselpingvin er en større Form, *Pygoscelis papua*, der ikke findes saa langt mod Nord.

² Øens Navn angives ikke i Bogen.

capensis, yngler i stort Antal paa en Ø i Nærheden; [den adskiller sig fra den nordatlantiske *S. b. bassana* ved at have sort Hale]. En Fiskehejre, *Ardea cinerea*, viser sig nu og da paa Strejfe. Endelig nævnes en mørk, gulnæbbet Strandskade, *Haematopus n. niger*, »Strandpibere«, som yngler, og »Terner«, der kommer paa Træk.

Det værdifuldeste ved Bogen er utvivlsomt de mange fortræffelige Fotografier; der er ogsaa mange udmærkede Iagttagelser, men Fremstillingen er noget populariserende, og Forfatterens evindelige Sammenligning af Pingvinerne med Mennesker kan nok virke lidt trættende. — Endelig er Oversætterens Tydning af flere zoologiske Betegnelser højst mærkværdig.

B. L.

PAUL ROSENIUS: Skärfläckan. Den förlorade och återvunna. Sveriges Natur XXII, 1931, p. 13—20. 5 Fotografier. — Klyden *Recurvirostra avocetta* yngler nu atter i Sverige; i de sidste Aar har den holdt til paa Flommen ved Skanör og Falsterbo, og 1930 rugede 6—7 Par paa Lokaliteten. I gammel Tid ynglede Arten enkelte Steder i Sydsverige, især paa Öland, men fra 1870 tog Fuglenes Antal af, og fra Midten af Firserne syntes Klyden at være forsvundet fra Ynglepladserne i vort Naboland. Som rimeligt er, menes Fuglene at være indvandret fra det østlige Danmark, hvor Klyden ingenlunde er sjælden som ynglende. Forf. skriver ganske vist om Artens Forekomst paa Sjælland: » . . . særskilt på sydvästsidan på hela denna ön dock ej mer än 30 par.« — Alene Ynglepladserne paa selve Sjælland tæller dog afgjort mere end 30 Par tilsammen, og tages Kolonierne paa de omliggende Øer med i Betragtning, naas et langt betydeligere Tal; saaledes besøgte Ref. i Sommeren 1931 Kolonierne paa Maderne og Møens Nordspids og anslog Bestandene til henholdsvis 12 og 30 Par.

B. L.

P. SKOVGAARD: Zug der islaendischen Vögel und anschließende Bemerkungen über den Vogelzug in Europa. Proceedings of the VIIIth International Ornithological Congress at Amsterdam 1930, p. 392—405. Amsterdam 1931. 8 Kort. — Af 4464 i 17 forskellige Distrikter mærkede Fugle er 125 tilbagemeldt. Af disse blev en Havlit, *Clangula hyemalis*, skudt ved Christianshaab i Grønland, og en Pibeand, *Anas penelops*, var kommet langt ind i Rusland, hvor den blev skudt i sin 2. Sommer. Udover en Spidsand, *Anas a. acuta*, som blev nedlagt i Västergötland, er ingen af de mærkede islandske Fugle genfanget i det øvrige Skandinavien. Langt de fleste Fugle er tilbagemeldt fra de britiske Øer, men ogsaa fra det øvrige Vesteuropa er der indløbet en hel Del Meddelelser; en Sortand, *Oidemia n. nigra*, blev skudt ved Azorerne og en Smaaspøve ved Dakar i Vestafrika. Af nogle af de nedennævnte Fuglearter er der blot genfanget enkelte Individuer, men af andre (Hjejle, Bjergand, Krikand, Pibeand) foreligger der dog Serier paa fra 10 til 27 Fugle. I det vestlige Europa er følgende Arter genfanget: Hvid Vipstjert, *Motacilla a. alba*; Engpiber, *Anthus pratensis*; Svartbag,

Larus marinus; Høsegøg, *Capella gallinago faeroensis*; Smaaspøve, *Numenius phaeopus islandicus*; Hjejle, *Charadrius apricarius allifrons*; Toppet Skallesluger, *Mergus s. serrator*; Bjergand, *Nyroca m. marila*; Troldand, *Nyroca fuligula*; Spidsand, *Anas a. acuta*; Knarand, *Anas strepera*; Krikand, *Anas c. crecca*. — 4 Pibeænder, *Anas penelops*, er skudt ved Amerikas Østkyst, Resten i Europa. Forf. mener, at det drejer sig om forskellige Trækretninger, og meddeler et analogt Eksempel, nemlig de i Danmark udklækkede Sorte Storke, som ogsaa synes at sprede sig over et større Areal. — Fjældrype, *Lagopus mutus islandorum*; Ederfugl, *Somateria mollissima islandica* og Strømand, *Histrionicus h. histrionicus*, er genfanget i Island i Vintertiden (November—Februar).

B. L.

MIKKJAL D. Å RYGGI: Studier af Fuglenes Træk fra Færøerne. Danske Fugle III, 1931, p. 131—135. — Ringmærkningsresultater fra Færøerne. Af 20 Sildemaager, *Larus fuscus graellsii*, er 14 genfanget spredt over det meste af Vesteuropa, 6 paa Færøerne. 7 Sølvmaager, *Larus a. argentatus*, er alle skudt paa Færøerne i Maanederne September—November og April. 5 Isstormfugle, *Fulmarus g. glacialis*, blev skudt ved Færøerne, deraf 3 i December Maaned; en blev nedlagt ved Island. En Lomvie, *Uria aalge spiloptera*, (gammel Fugl) blev genfundet ved Bergen og 2 Strandskader, *Haematopus ostralegus malacophaga*, henholdsvis i Irland og Frankrig.

B. L.

O. FABRICIUS und Å. VEDEL TÅNING: Ergebnisse einiger Vogelberingungungen in Dänemark I. Der Vogelzug II, 1931, p. 170—173. — Ringmærkningsresultater fra Tipperne. Af 310 mærkede Klyder, *Recurvirostra a. avocetta*, tilbagemeldtes 6 fra Portugal, 1 fra Vestfrankrig; alle er nedlagt i Maanederne November og December. Af 55 Sorthalede Kobbersnepper, *Limosa l. limosa*, genfandtes 1 i Portugal (November) og 1 i Italien (Marts). Af ca. 100 Strandskader, *Haematopus o. ostralegus*, er 1 skudt i Holland (December). Af 268 Splitterner, *Sterna s. sandvicensis*, er 1 fundet død i Slesvig-Holsten 2 Maaneder gammel, og 1 blev fundet i døende Tilstand i en Alder af ca. 12 Maaneder i Walfischbay i Sydvestafrika, hvor en Del Splitterner oversomrer.

B. L.

O. UTTENDÖRFER: Beobachtungen über die Ernährung unserer Tagraubvögel und Eulen im Jahre 1930. Journal für Ornithologie LXXIX, 1931, p. 299—305. — Iagttagelser over tyske Dagrovfugles og Uglers Føde i det nævnte Aar. Som tidligere omtalt her (Tantzen; Ref. af P. Jespersens. D.O.F.T. XXV, 1930, p. 160) var visse Egne af Tyskland i 1930 stærkt plagede af Mus; dette satte et tydeligt Præg paa Spurvehøgens Spiseseddel; i 1930 var 6% af denne Fugls Fødedyr Pattedyr mod normalt 1,5%. Et Sted blev

ogsaa større Bytte fundet, nemlig en ung, flyvefærdig Taarnfalk og 2 Tamme Kyllinger, hvoraf den ene vejede $\frac{3}{4}$ kg. Ogsaa i Duehøgens Gylp fandtes ret hyppigt Mus. En Del Vandrefalke og en Dværgfalk havde taget det sædvanlige Bytte. Musevaagen flaar ofte større Bytte som Muldvarp, Vandrotte og Hamster delvis i Modsætning til Duehøgen, som plejer at plukke Fangsten itu uden videre. I Reder af Sort Glente, *Milvus migrans*, i Omegnen af Berlin fandtes Muldvarpe, flere Arter Studsmus, Krybdyr- og Fiske-skæl samt en Del Biller. 2 Steppehøge, *Circus macrourus*, havde henholdsvis taget en 14 Dage gammel Tam Kylling og 3 Markmus samt en Gulspurv. Paa en Rørhøgs Ædeplads saas Blishøneæggeskaller, Geddekæber samt Rester af en ung Blishøne og ved en Rede fandtes nogle Gylp med Smaafugle, en Harekilling og Insektræster. Udover Ben af en Frø indeholdt en Hvepsevaagerede kun Insektræster, mest af Hvepse. I og ved Reden af en Skrigeørn, *Aquila pomarina*, fandtes en Del Rester af mindre Pattedyr (Studsmus og Kaniner), nogle Biller og Krybdyrskæl, derimod ikke Frøer, som ofte findes i Maven paa skudte Skrigeørne; nogle Fugle (Vibefjer og en hovedløs Brevdue) mener Forf. er dræbt af Duehøg eller Vandrefalk, som derefter skal have overladt Ørnen deres Bytte; paa lignende (uskyldig!) Maade menes en Brevduesvingfjer at være kommet i en Rede af Rød Glente, *Milvus milvus*. Ved 5 Havørnereder gjordes følgende Fund: 6 Gylp bestod næsten udelukkende af Raadyrhaar, rimeligvis fra Aadsler¹; endvidere fandtes Levninger af 3 Harer, 1 Egern, 1 Markmus, 2 Fiskeørne, 2 unge Fiskehejrer, 2 unge Skarver, 21 Blishøns, 18 Stokænder, 19 Toppede Lappedykkere og en Del andre større og mindre Fugle samt mindst 10 Gedder, en Hornfisk og en Flynder; i en nybygget Rede, som ikke indeholdt Yngel, fandtes ret friske Bytterester ligefrem indbyggede i Reden. Gylp af Perleugle, *Aegolius funereus*, fra Skovene i de franske Jurahjærg bestod af Smaagnavere og Fugle; derimod jager Kirkeuglen, *Athene noctua* væsentlig Mus og Insekter i aabent Terræn. Gylp af Stor Hornugle, *Bubo bubo*, fra Thüringen indeholdt 1 Skovskade, 5 Sortkrager, 1 Agerhøne, 1 Ringdue, 1 Skovsneppe, 1 Hermelin, 5 Pindsvin, 1 Egern, 5 Mus, 13 Studsmus, 7 Kaniner og 3 Harer.

B. L.

RUD. ZIMMERMANN: Zur Fortpflanzungsbiologie der grossen Rohrdommel, *Botaurus stellaris* L. Ibidem p. 324—332. — Iagttagelser over Rørdrummens Yngleforhold. Paa et Kort vises Hannernes og Redernes Standpladser. Da Forf. gentagne Gange konstaterede flere Reder end brølende ♂♂, formoder han, at Arten undertiden lever i Polygami, hvilket dog betvivles af andre (Schuster i Beiträge zur Fortpflanzungsbiologie der Vögel VII, 1931, p. 190),

¹ Ved Knudshoved, Sjælland, er det dog iagttaget i den strænge Vinter 1928—29, at et Raadyr, der var kommet ud paa Svinøbugten, blev jaget af Ørne, til det til sidst gik igennem Isen og omkom (Red.).

der tilraader endnu mere indgaaende Iagttagelser ved Rederne. Redernes indbyrdes Afstand var ofte temmelig ringe, 6—20 m.

B. L.

GEORG STEINBACHER: Beiträge zur Brutbiologie von Silbermöwe und Brandseeschwalbe. *Ibidem* p. 349—353. — Iagttagelser fra Fugleøen Mellum. Sølvmaagerne syntes ikke at tage Hensyn til, at enkelte Æg fjernedes fra Rederne, men Fuglene rugede videre paa det eller de tilbageblevne Æg. Hvis alle Æg anbragtes indenfor en Radius af 1 m fra den gamle Rede, rugede Maagerne videre paa det nye Sted og byggede efterhaanden en Rede omkring Kuldet; anbragtes dette spredt, rugedes blot 1 af Æggene. Kun hvis et Æg blev henlagt paa selve Redekanten, trillede Fuglene det tilbage til den oprindelige Plads; ellers blev omkringliggende Æg før eller senere ædt. Forøgedes Antallet af Æg, blev disse indbygget i Reden, saa at selve Redeskaalen stedse kun kom til at indeholde ca. 3 Æg; saaledes rugede en Sølvmaage ufortrødent paa 3 Æg, mens 24 andre efterhaanden var tildækket med Redemateriale. Kunstig Farvning af Æggene gjorde ikke Indtryk paa Fuglene. — Splitterne syntes kun at fodre deres egne Unger. Deres egne Æg kendte de næppe, men saa meget des bedre Redens Standplads. Begge Køn ruger; det samme gælder Sølvmaagerne.

B. L.

GERHARD THIEDE und ADOLF ZÄNKERT: Beobachtungen an Sperberhorsten. *Ornithologische Monatsberichte* XXXIX, 1931, p. 129—135. 5 Fotografier. — Af særlig Interesse skal omtales en Spurvehøgerede, som Forfatterne fulgte i Sommeren 1928. I Begyndelsen gik det normalt, ♀ rugede Æggene og varmede Ungerne, mens ♂ bragte Byttet, der i den første Tid mest bestod af nøgne Fugleunger, senere af ældre Fugle; men en skønne Dag, da Ungerne var 8—10 Dage gamle, saas ♀ overhovedet ikke, de peb nu og da, og ♂ hørtes paa Afstand kalde paa sin Mage, men uden Resultat. Andendagen efter Moderens Forsvinden var Ungerne meget matte, og Iagttagerne tænkte allerede paa at gribe ind, men om Aftenen stod ♂ pludselig paa Redekanten med Bytte i Klørne; dette kastedes til Ungerne, som dog ikke kunde æde selv. ♂ tøvede straks lidt, men gav sig saa til at made, og paa Fotografierne ser man Beviset for det enestaaende Tilfælde; det lykkedes virkelig denne ♂ at opmade alle 6 Unger. — Ellers angives det jo altid, at Spurvehøgens Unger dør af Sult, hvis Moderen omkommer, før de kan æde selv.

B. L.